

Den lange rejse

Der kom en mand gående hen ad en støvet grusvej. Han var gammel, lille og tynd, men med en indre styrke, der fik ham til at virke ung. Hans øjne var klare, smilende og rolige. Han havde gået langt alene. Han vidste ikke, hvor vejen, han gik på, ville føre ham hen. Han vidste blot, at det var den rigtige vej. Det sagde hans indre stemme ham. De sidste syv år havde han gået sådan fra by til by. Hans mål var ikke et geografisk sted, men selve det at gå fra sted til sted og undervejs hjælpe og vejlede dem, der bad ham om det. Og der var altid nogen. Før eller siden var han igen i en situation, hvor netop han kunne sige de forløsende ord. Han virkede næsten som en magnet på visse mennesker. Andre ænsede ham knapt, eller tænkte, at det da var en gammel særling. Nogle blev endda bange for ham; for han lignede ikke dem, de plejede at møde.

Han satte sig på en stor sten ved vejkanten for at hvile sig lidt, tørrede sveden af sit ansigt og drak lidt vand, han havde med i en dunk. Han følte sig straks langt mere frisk; men han blev siddende på stenen. Først skuede han omkring på den nærliggende smukke, men tørre vegetation. De kunne godt trænge til en ordentlig omgang tordenvejr og masser af regn. Senere sad han blot ubevægelig med øjnene lukkede. Han var i dyb hvile, men sov ikke. Sådan ladede han op til, hvad der måtte vise sig på hans vej. Hans navn var Idu.

Han hørte skridt i gruset fra den retning, han selv var kommet. Det var en mor med en lille dreng på vel 4-5 år ved hånden. De havde tydeligvis været på indkøb i byen og var nu på vej hjem.

De kom nærmere. Han kunne se, at moderen så bekymret ud. Den lille dreng gjorde, hvad han kunne for at få hende til at se glad ud. Han hentede blomster til hende fra grøftekanten, han fulgte artigt med i det hastige tempo, og han smilede til hende. Men lige meget hjalp det. Moderen var fjern i blikket og ænsede hverken blomsterne eller sønnen.

Da de kom hen i nærheden af Idu, kiggede drengen på ham og spurgte: "Hvorfor sidder du der?" Idu nåede lige at svare: "For at hvile mig lidt. Jeg har gået langt i dag.", før moderen sagde: "Kom nu, Laru, vi skal hjem". "Åh, mor, må jeg ikke blive her lidt og snakke med manden? Jeg kan jo selv komme hjem om lidt." Moderen så spørgende og undersøgende på Idu, som nikkede smilende til hende. "Jo, så skidt da. Hvis De ikke har noget imod det?" Idu svarede, at han gerne ville have lidt selskab, og at han selv skulle samme vej som dem om lidt.

Larus mor gik videre, og Laru satte sig på græsset. "Hvorfor har du gået langt i dag? Hvor skal du hen?" Idu fortalte, at det var hans måde at leve på, at gå fra sted til sted, opholde sig lidt hvert sted og så videre. Han mødte mange mennesker på den måde og så hele tiden nye steder.

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

"Min far er også ude at rejse. Mor siger, at han er rejst langt væk. Du har måske mødt min far?"
"Hvornår rejste din far?" "Det er ikke så mange dage siden. Mor har været så mærkelig lige siden. Først var far på hospitalet; vi besøgte ham der. Siden har jeg ikke set ham. Hvorfor sagde han ikke til mig, at han skulle rejse? Hvorfor tog han ikke mor og mig med? Kunne han ikke lide os mere?"
Laru var ked af det. Idu rejste sig og sagde, at han gerne ville besøge ham og hans mor. Så kunne de snakke noget mere om det; men Laru kunne være helt sikker på, at det ikke var, fordi hans far ikke brød sig om dem mere.

De gik sammen hen mod en lille samling huse. Laru førte dem hen til et lille gult hus. Han løb ind efter sin mor. Hun kom smilende ud og takkede Idu for at have taget sig af Laru. Idu sagde, at han gerne ville tale med hende. Måtte han sætte sig på en af havestolene? "Ja, selvfølgelig", sagde hun og gik ind for at lave te. Laru løb over for at lege med nogle nabobørn, der larmede og grinede inde i haven ved siden af. "Men du må ikke gå, før jeg kommer tilbage." Det lovede Idu, at han ikke ville.

Moderen og Idu sad og drak te på terrassen. De kunne se drengen lege sammen med nabobørnene. Idu fortalte moderen om samtalen med drengen. Moderen sagde, at hun vidste, at hun nok havde tacklet sagen forkert. Hun burde have fortalt ham sandheden mere direkte. Måske var årsagen, at hun endnu selv havde svært ved at erkende, at hendes mand var død. Mens de talte, nærmede Laru og hans kammerater sig hastigt. Man kunne se på dem, at noget særligt optog dem. "Mor, mor. Kom og se. Der ligger en fugl ved egetræet. Den rører sig slet ikke, selvom den ligger med åbne øjne, og vi er helt henne ved den." Idu og moderen så indforstået på hinanden: situationen kom som sendt fra himlen. De fulgtes med børnene over til det gamle stolte egetræ.

Det var ikke til at se på fuglen, hvorfor den var død. Idu fortalte børnene, at den enten havde været syg eller været ude for en ulykke af en eller anden slags. Det havde været så alvorligt, at dens krop ikke havde kunnet fungere mere. Dens hjerte var holdt op med at slå. Han sagde, at den var død. De måtte derfor begrave den her under egetræet.

Moderen hentede en spade. Idu gravede et hul, lagde fuglen i og kom jord over. De satte sig alle ned omkring fuglegraven. Så fortalte han stille og roligt børnene, mens moderen satte sig tæt ved sin søn, at også menneskers kroppe på et eller andet tidspunkt holder op med at fungere. "Nogle mennesker dør, når de er meget gamle, andre meget tidlige. Men det er kun kroppen, der ikke kan længere", fortalte han så. "Sjælen lever videre. Hvis I lukker øjnene og tænker på en smuk blomst og forestiller jer, at I dufter til den, så er det ikke jeres krop, der tænker og forestiller sig det. Det er den, I er inden i kroppen. I bor i jeres kroppe. Når kroppen ikke længere kan fungere, tager den, der bor i kroppen, tilbage til en verden, hvor man ikke har kroppe, som vi kender dem, men

Der er flere historier på Bodil Waldstrøms hjemmeside: www.bodilw.dk

alligevel eksisterer. Nogle omtaler dette, som at man er rejst bort eller rejst hjem til Gud eller er i himlen. Der er mange måder at omtale det på."

Idu holdt pause og lænede sig op ad det gamle egetræ. Laru så meget, meget eftertænksom ud. "Min far er på en lang rejse, og han var syg. Er det der, min far er taget hen, mor, hen til Gud - ligesom fuglen?" Moderen holdt ham kærligt ind til sig og sagde med tårer i øjnene: "Ja, min lille skat. Hans krop kunne ikke mere. Men hvor han er nu, har han det godt. Han holdt så meget af dig og var ked af at skulle forlade dig, men han var for syg til at kunne blive rask igen." De rejste sig alle op og gik i tavshed tilbage til huset. Stemningen var ikke tung, men alvorlig.

I det fjerne hørte de, at det tordnede. Om lidt ville det begynde at regne. Lige hvad jorden trængte til. Efter tordenvejr og regn er der så dejligt friskt i naturen.